

Saarna 08 04 2018

Luuk. 24: 36-49

MOI! ... TERVE! ... Miksei alkaa vakavaa, asiallista saarnaa arkikielen tervehdyksellä?! Näillä pienillä sanoilla on runsaasti merkitystä. On iso ero siinä välissä, että tervehditään toisiamme sanalla kuten ”moi” ja että jäämme tervehtimättä.

Meillä on tänään yksi ihmeellisistä evankeliumikatkelmista. Viime sunnuntaina kuulin ihmeellisen uutisen, että Jeesus Kristus on noussut kuolleista. Nyt kuulemme, että hän ilmestyi kaikille hänen opetuslapsille, kun he olivat yhdessä koolla. Näin Jeesus voi poistaa kaikki epäilykset heidän mielestään hänen ylösnousemuksen aitoudesta. Se, että Jeesus oli ilmestynyt jo yksittäisille ihmisille ei olisi riittänyt. Epäilevä ihminen ei voi välttämättä täysin luottaa heihin, erityisesti kun kyseessä on naisia, joiden todistuksella ei ollut painoarvoa sikäläisessä yhteiskunnassa, tai opetuslapsia matkalla Emmaukseen, jotka eivät kuulleet ydinjoukkoon, siis apostoleihin.

Ja miten hän alkaa puhumaan heille, tässä ratkaisevassa hetkessä? Hän sanoo ”Moi!” ... ”Rauha teille”, eli *shalom aleichem* on tavallinen tervehdys aramean tai heprean kielessä, ja on tietenkin melkein sama arabian kielessäkin. Jos Hollywood-käsikirjoittaja olisi kirjoittanut Jeesuksen sanat tässä, hän olisi antanut hänelle ylevän ja koskettavan puheen. Mutta Jeesuksen puhe – alussa, ainakin - on *mahdollisimman* arkinen, ja syy on selvä: hän haluaa rauhoittaa opetuslapsia, ja saada heitä vakuuttuneiksi, että hän on oikeasti fyysisesti paikalla, että hän ei ole henkiolento. Hän kysyy jopa, ”Onko teillä täällä mitään syötävää?” Kuinka usein olenko minä kysynyt saman kysymyksen, arjessa?! ... Vasta syötyään Jeesus puhuu heille syvemmillä tasolla, kun heidän ensimmäinen shokki on mennyt ohi.

Mutta Jeesus valitsi kyllä sanansa tarkkaan. ”Rauha teille” – sanoilla on tietenkin toinen merkitys joka sanalla ”Moi” ei ole. Jeesus kyllä toivoo ja antaa hänen rauhaa opetuslapsille, ja samalle meille, ja kaikille kristityille. Hän tarjoaa rauhaa kaikille, ei-kristityillekin, jos he vaan haluavat ottaa sitä vastaan ... Kun me mietimme, mitä on juuri tapahtunut Jeesukselle, hänet sanat on merkittäviä... Ihmiskunta on loukannut Jumalaa vastaan. Kristus on kuollut heidän, ... *meidän* syntien takia. Nyt hän on palannut opetuslasten keskelle, heille, jotka ei jaksanut valvoa silloin, kun hänen hätä oli äärimmillään Getsemanen puutarhassa; heille, jotka jättivät hänet pulaan samana iltana, sotilaiden ja rosvojen ympäröimänä; heille, jotka kielsivät edes tuntevansa hänet. ... Ja silti *hän* tarjoaa *heille* rauhan?! Eikö *heidän* olisi pitänyt tehdä rauhaa *hänen* kanssa, pyytämällä

anteeksi, vakuuttamalla, että he rakastavat häntä kyllä, myöntämällä tekevänsä hirveitä virheitä piinaviikolla, pelosta? Ei. Aloite tulee Jeesukselta. Hänen sanoillaan tulee ymmärretyksi, että opetuslasten käyttäytyminen Jeesuksen piinaviikkona ei ole vaikuttanut hänen rakkauteen heitä kohti. Hän rakastaa heitä kaikkien huolimatta, hän antaa heidän synnit anteeksi kaikkien huolimatta. Hän on palannut heille, hän ei ole hylännyt heitä, vaikka he olivat hylänneet hänet ...

Jeesus Kristus on Rauhan Ruhtinas. Tässä, Luukkaan evankeliumin lopussa hän puhuu rauhasta; saman evankeliumin alussa Sakarias, ennustaen Jeesuksesta, kertoi, hänen ohjaavan meidät rauhan tielle. Ja millaista on tämä rauha, joka Kristus tarjoaa meille? ”Rauha” on taas pieni sana, mutta täynnä ulottuvuuksia. Kristus tarjoaa mielenrauhaa. Ei vapautusta kärsimyksestä, vaan mielenrauhaa jolla voimme kohdata vastoinkäymisiä. Kristus ei lupaa kristityille helppoa elämää, mutta lupaa auttaa, kun elämä on vaikeaa. Hän tarjoaa rauhaa joka on sodan puute: ei olisi sotia, jos ihmiset olisivat valmiita elää Kristuksen opetuksen mukaan. Hän tarjoaa hengellistä rauhaa, rukouksen ja sakramenttien kautta. Ja hän tarjoaa ikuista rauhaa kuoleman jälkeen hänen luonaan.

Jeesus tarjoaa myös niin paljon enemmän kuin rauha. Hän ei odottanut opetuslasten uskovan häneen sokeasti, vaan sekä sydämellä että järjellä. Hän selittää heille miten hänestä oli ennustettu pyhissä kirjoituksissa, niin kuin hän tekikin matkalla Emmaukseen juuri ennen tätä kohtaamista. Opetuslapset olivat varmasti täynnä kysymyksiä, täynnä ymmärtämättömyyttä, ja Jeesus sammutti heidän tiedonjanon.

Me olemme aika samassa tilanteessa kuin apostolit. Meikin kohtamme ylösnousseen Jeesuksen Kristuksen, joka on tullut osaksi meidän elämää. Me emme voi nähdä häntä, vaikka hän voi nähdä meidät, mutta voimme olla yhteydessä hänen kanssa rukouksessa sekä sakramenteissa. Meikin olemme täynnä kysymyksiä, joskus täynnä ymmärtämättömyyttäkin. Ja meilläkin on samoja pyhiä kirjoituksia kuin apostoleilla oli - ja tietenkin Uusi Testamentti myös - joita voimme lukea, opiskella, tutkia, joihin voimme syventyä, ymmärtääksemme paremmin meidän uskon, tullaksemme lähempänä Kristusta.

Ja niin kuin Jeesus ei hylännyt opetuslapsiaan, hän ei hylkää meitäkään. Hän on aina meidän kanssamme, maailman loppuun asti. Aamen.